

Селима Зей, отъ когото Махмудъ научи много работы за управленіето и голѣмата нужда за прѣобразование на Държавата. Когато Байрактарьтъ влѣзе въ Цариградъ, Мустафа проводи въ тъмницата да погубѣтъ Селима и Махмуда. Нѣ послѣдній са скры между дрѣхытъ и убійцытъ нѣмаха време да го търсятъ и погубятъ.

Тѣй новыи Султанъ бѣше пріятель и повѣренникъ на Селима, на когото и сподѣляше мыслить за прѣобразование; нѣ като знаеше каквы прѣпятствія трѣба да са побѣдѣтъ по-напрѣдъ, той постѣпваше благоразумно, особенно въ првытъ години на царуванъето си. Той назначи за свой везиръ Байрактаря.

Байрактарьтъ бѣше единъ смѣлъ нововодитель, който тѣпчаше общото мнѣніе и обрѣжжаваше срѣщу себеси народа. Той не са забави да обърне Махмудовото вниманье върху Еничерытъ, на които горѣщо желаяше истребеніето. За зла честь, нуждната сила за испълняванъето на този голѣмъ планъ му недостигаеше. Тѣзи слабостъ и корыстлюбіето отдѣлиха отъ него много отъ пріятелитѣ му.

Една случка, твърдѣ незначителна сама по себе, произведе страшно възстанье. Въ единъ день прѣзъ Рамазана улыцытъ като бѣха пълны съ хора и никакъ не можаше да са мине, везирьтъ заповѣда на своятѣ Албанцы да му отворятъ пѣтъ съ коньетѣ си. Народьтъ са распрьсва по къщята си съ негодованье и съ ужасъ, а жертвытъ на везирекото насиліе подигнаха населеніето; Еничерытъ, които чакаха само единъ случай, подналиха къщытъ около везирекыя палатъ.

Внезапно събуденый Байрактарь са смая що да прави и като не намысли друго, затвори са въ една каменна кула на палата. Той погна тамъ отъ задушаванье. Между туй войскытъ са трусаха около царекыя палатъ, за да го запазятъ, а градьтъ оставяха да гори. Туй караше народа да выка отъ гнѣвъ и отъ скърбь; нѣколко гласове са протрѣха по-надалечъ и даже поискаха паданъето на Султанъ Махмуда и възстановеніето на Мустафа. Нѣ Махмудъ